

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Nașterii Domnului

Pace și bunăvoință între oameni pe pământ, iar între cei din cer slavă Domnului în zi de praznic de naștere, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, Unul născut al Său mai înainte de vecii, M-am pogorât pe pământ acum două mii de ani și am luat trup de Prunc din mamă Fecioară și am crescut și am viețuit în mijlocul oamenilor și Mi-am împlinit toată lucrarea dată de Tatăl s-o așez pe pământ și M-am întors apoi iarăși de-a dreapta lui Dumnezeu și sunt de atunci și până azi și până la capătul veacurilor alături cu cei pe care Tatăl Mi i-a dat și Mi-i dă să lucrez pe pământ cu ei împărăția cerurilor, cu care am venit atunci s-o împlinesc, și pentru care Ioan Botezătorul îi vestea pe toți și le spunea: *«Pocățiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor și nu vă bizuiți că aveți de tată pe Avraam, căci Tatăl cere să Își face fii din cei împietriți acum!»*, și totul este cu puțință prin cei cu credință în venirea Mea trup pe pământ, și iată, și acum ca și atunci, greu mai crede omul în cele ce vin din cer ca să se așeze pe pământ și greu îi este să se lase de cele ce îi taie credința și puterea lui și statornicia apoi, și iată, iar și iar Mă trimite Tatăl la oameni, iar Eu vin și împlinesc Scriptura venirii Mele și vin pe pământul român și am nume nou și sunt Cel de acum două mii de ani și sunt Cel de acum șapte mii de ani și mai bine și rostesc cuvântul nașterii din nou a lumii, și numele Meu se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris să vin pe pământ sub acest nume nou.

Sunt deasupra cetății cuvântului Meu pe meleagul neamului român, și e mare slava care-Mi însoțește trupul și Duhul, și-Mi așez în carte cuvântul în amintirea praznicului nașterii Mele pe pământ, când mama Mea Fecioara Mi-a așezat trupușorul născut pe un brățic de paie din care mâncau oile și boii hrăniți de stăpânul lor în ieslea aceea cu care s-a scris pe pământ povestea cea dulce a nașterii Mele din mamă Fecioară, când n-a găsit ea primire și odihnă pe la case din Betleem și a prins-o sorocul când a ajuns s-o găzduiască animăluțele și dragostea lor și graiul lor tainic, și a născut ea pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel neprimut de oameni, de la naștere și până la întoarcerea Sa la tronul Tatălui în dreapta Sa, în slava Sa cea de la Tatăl.

Pace vouă în zi de praznic de naștere a Mea, fiilor străjeri și lucrători în cetatea cuvântului Meu! Sunt plin de mângâiere că am rămas cu voi și că se naște la voi cuvântul Meu ca să meargă el așa cum a mers de la margini la margini vestea Evangheliei Mele prin ucenicii Mei, martori trimiși de Mine peste tot ca să lase vestea despre Mine că am venit pe pământ Prunc născut și am crescut și M-am lăsat spre pedeapsă cu moarte pe cruce și cu înviere apoi, și ca să creadă lumea și să vină spre Mine cei care Mă doresc Păstor al vieții lor spre Dumnezeu.

O, fiilor, lucrarea Mea cu voi este duhul mărturiei, și vă ajut cu toți cei din cer s-o purtați de la margini la margini pentru cei ce cred, iar pentru ceilalți rămâne de mărturie lucrarea Mea cu voi pe pământ în vremea Mea cu voi. Ori de câte ori vin la voi ca să-Mi culegeți în carte cuvântul ca să spun cine sunt și ce lucrez, de ce vin și grăiesc pe pământ, și vă vestesc și pe voi martori ai Mei și le spun acestea toate la cei care s-ar întâlni prima dată cu venirea Mea cuvânt peste pământ. Spun apoi mai mereu în ultima vreme că România este țara Mea cea de la început și cea de la sfârșit de timp, iar în ziua aceasta scot din legăturica tainelor cerești deslușirea limbii vorbite de Dumnezeu la facerea lumii și totdeauna apoi până în vremea aceasta, când Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt grăit și scris în cartea sa pe acest plai binecuvântat la început și la sfârșit să-Mi poarte lucrarea și cuvântul și limba cuvântului grăit de Dumnezeu peste toată facerea, în afară de om, căci neamurile s-au înmulțit

pe pământ după încurcarea limbilor în urma păcatului ispitirii asupra tainelor cerești de către oamenii de pe pământ, și de atunci Și-a ascuns Domnul limba vorbită în cer și a păstrat în taină apoi până azi limba Sa cerească, și iată-Mă pe pământul român grăind de șaptezeci de ani cuvântul venirii Mele iarăși de la Tatăl pe limba cea de la început a lui Dumnezeu, și așa s-a desfăcut această taină a grăirii celor din cer și a venirii Mele pe pământ grăind în limba cea de la început.

Fiiilor, fiilor, păcatul ispitirii de Dumnezeu s-a făcut mare pe pământ între oameni încă din vremea trufiei omului cel întâi zidit, și care s-a vrut mare, mai mare ca Dumnezeu, o, fiiilor, dar el a căzut din Dumnezeu în clipa aceea, și a căzut apoi și din rai, bietul de el. Timpul a trecut și s-a pierdut limba cea din cer grăită pe pământ și n-a mai fost grăită de pământeni, dar a fost pusă sub taină, iar Eu, Domnul, vin în zilele acestea și grăiesc peste pământ în limba cea de la început, căci Eu, Iisus Hristos, am grăit toată lucrarea facerii lumii pe limba cu care în zilele acestea Îmi las cuvântul scris în cartea sa și desfac taina limbii vorbite de cei din cer, și care a rămas apoi peste păsări, peste animale, peste facerea toată, căci toate vorbesc, și nu se putea să nu vorbească cu Dumnezeu facerea toată, care a luat ființă la cuvântul Meu rostit la facerea lumii, și toate au învățat la început limba lui Dumnezeu, și iată taină deslușită acum, și pe care omul n-a putut s-o pătrundă, căci limba lui Dumnezeu nu are nevoie de tălmăcire, nu are Duhul Sfânt nevoie de proptele pentru desurcarea limbilor vorbite pe pământ, căci în ziua coborârii Duhului Sfânt s-a văzut minunea, că tot omul de toată limba auzea cu urechea pe limba sa tot cuvântul grăit în limbă cerească, și nici măcar ucenicii Mei cei de atunci n-au înțeles în clipa aceea ce taină a desfăcut cerul în mijlocul oamenilor, căci în ziua aceea Domnul a descursat pentru o clipă limbile neamurilor de pe pământ și le-a făcut numai una ca și în cer, căci toți auzeau pe limba lor vorbirea Duhului Sfânt în clipa aceea.

Iată taina limbii grăite la facerea lumii! Păsările și animalele, munții și dealurile, pădurile și câmpiile, soarele și luna, stelele și lumina, grindina și zăpada, gheața și vântul, tot și toate laudă pe Domnul în limba cea de la început, limba cea cerească, limba îngerilor lui Dumnezeu, precum este scris, și tot și toate laudă pe Domnul în limba cea în cer grăită.

O, cine este vinovatul nedeslușirii limbii lui Dumnezeu? Cine, omule, urechea sau mintea? Cine a născut această încurcătură a limbilor? Nu poate nimeni să răspundă, și iată, nu orice, nu oricine înseamnă pe pământ românul. Acest neam este cunoscut de Dumnezeu prin limba lui vorbită, și pe care toată facerea o cunoaște și o grăiește. Toți și toate gândesc pentru grăire între ele în limba neamului român, și de aceea am spus prin cuvântul Meu din vremea aceasta că tot omul care se va îmbrăca în cămășuță de creștin se va numi român, și va ști această limbă după ce se va alege de partea lui Hristos.

Se vor cunoaște toate popoarele pe ele însele după roadele lor, precum este scris, și fiecare își va vedea rodirea sau nerodirea, iar omul n-a avut mintea trează ca să ia pildă de la păsări, de la animale, de la toată facerea, de la tot ce rodește și se jertfește pentru un nou început, pentru o nouă primăvară, și toată facerea grăiește limba cea din cer, limba îngerilor și a sfinților, căci în cer Duhul Sfânt este limba cea grăită și cunoscută dintru început prin cuvântul gurii Mele prin care toate ale facerii grăiesc, căci nu se poate altfel între Dumnezeu și toate câte sunt, și iată cât de jos este căzut omul care a rămas fără minte din cer și se mulțumește așa cum este, fără deslușirea tainelor facerii, o, și nu știe să meargă spre început, spre locul de unde a căzut, căci și-a pierdut mintea și limba și grăirea lui cu Dumnezeu, și fiecare grăiește cum îi vine la îndemână și nu mai știe calea înapoi spre veșnicie, căci viața vremelnică i-a închis omului calea și dorul și mintea, o, și nu se putea să nu vin pe pământ după om și să-i pot grăi și să-i arăt calea și să-l învăț rugăciunea și roadele ei.

Omule, Mă auzi? Ai nevoie de naștere din nou. Ai pierdut calea spre acasă. Ți-ai pierdut haina și mintea și limba și vorbirea ta cu Dumnezeu. Am venit după tine. Dă-Mi

mâna să te ridic și să mergi și să vezi și să afli calea! Am venit după tine acum două mii de ani și am venit iarăși acum. Nu mai este scris să mai vin, căci am venit. Acum vino tu, vino lângă Mine cu viața ta, căci altfel nu se cheamă că vii! Fă-ți socoteala nerodirii și cheamă-Mă să-ți dau viață și să rodești apoi cu viață cerească între tine și Mine. O, n-ai învățat ce este viața. Cheamă-Mă să te învăț!

O, e scrisă și se tot scrie venirea Mea pe pământ după om. Sunt plin de răbdare, dar și de lucrare multă și mare între cer și pământ, căci a sosit vremea să vin cu începutul și să-l leg cu sfârșitul, ca să așez întărită facerea cea nouă pe pământ. Eu sunt Alfa și Omega și se unesc acum aceste două lucrări, începutul și sfârșitul și un nou început, precum este scris.

Aș grăi fără să-Mi sfârșesc grăirea. E zi de praznic de naștere în cer și pe pământ pentru cei ce cred și Mă aud prin glasul Meu de Păstor din cer. Mă gătesc cu cei din cer să mângâi ceata celor tăiați de Irod dintre pruncii cei de la doi ani în jos odată cu nașterea Mea pe pământ, o, și tot ceea ce împărțiți voi, fiilor, aprindeți lumânări și pomeniți pentru ei, pentru mucenicii cei mici și fără de apărare și fără de glas în fața sabiei. Acești micuți Mă văd cu petrecerea Mea la voi și se vor lângă Mine, se vor unde sunt Eu, ca să fie și ei unde sunt Eu.

Vin iar să grăiesc și să-Mi las la voi grăirea și vă slobozesc acum până iarăși voi grăi în duh de praznic de naștere, iar acum să primim colindători, fiilor, căci vin cu colinda cei ce iau de la voi cuvântul Meu ca să-i poarte el pe cale, iar ei să meargă și să poată.

O, Mi-e dor de România. Te țin în brațe ca pe o pruncă, țara Mea. Te învăluiesc în duhul păcii sfinte și-ți dau din Duhul Meu cuvânt grăit pe limba ta cea de la început și cea de la sfârșit pentru acest neam. Suspînul Meu pentru tine Îmi mângâie durerea pe care o port pentru taina Mea din mijlocul tău, și cu care nu pătrund inimile nedeschise ale trupului acestui neam, ales la început și la sfârșit, și din care s-a înmulțit neamul oamenilor pe pământ până azi, și de aceea toți sunt români, o, și nu știu românii că nu-i oricine pe pământ românul, dar când va fi să se înțeleagă aceasta?

Intru iar cu voi în carte, fiilor, dar acum vin colindători. Binecuvântată să fie petrecerea Mea cu voi și cu ei, și rămâneți cu cartea deschisă, că a venit vremea limbii grăite în cer să lucreze pe pământ și să-și vadă rodirea.

Cuvântul Meu de peste voi este slavă mare, fiilor. Deschideți și stați deschiși ca să intre la voi și cu voi slava Mea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25-12-2025/07-01-2026